

ning ikke kan være betænkelig for så vidt angår legatarer, der er indsat til at arve beskedne beløb, men som udtager betydelige aktiver i forbindelse med passiver, der er så store, at forskellen mellem aktiver og passiver svarer til legatbeløbet?

Spørgsmål 8:

Hvad er begrundelsen for, at legatarer er medtaget under ordningen?

Svar på 7 og 8:

Det er forbundet med en hel del usikkerhed og betydelige vanskeligheder at skelne mellem arvinger og legatarer. Det vil derfor næppe heller være hensigtsmæssigt at udelukke specielt legatarerne fra successionsordningen ifølge lovforslaget. Udelukkes legatarerne fra ordningen, vil arveladeren vel ofte i stedet indsætte den pågældende som arving for en mindre andel, f. eks. $\frac{1}{1000}$. Undertiden vil legatøren, hvor der ikke er livsarvinger, være den, der skal have langt det meste i boet. Der vil være tilfælde, hvor legatet netop omfatter den erhvervsvirksomhed, der er i boet. Hvor legatet har en sådan omfattende karakter, vil det være u hensigtsmæssigt med en regel, der udelukker legatøren fra skattemæssig succession.

Spørgsmål 9:

Under henvisning til bemærkningerne side 7, 2. spalte, i arbejdsgruppens betænkning om, at problemerne ved at løse de likviditetsmæssige vanskeligheder ved en særlig lovfæstet henstandsordning er for komplicerede, ønskes en nærmere redegørelse for problemerne ved en sådan ordning.

Spørgsmål 10:

Kunne det lette problemerne i forbindelse med en afdrags- eller henstandsordning, hvis man lod skattekravet gå efter de simple kreditorer i konkursordenen?

Svar på spørgsmålene 9 og 10:

En særlig lovfæstet henstandsordning, knyttet til kildeskattelovens gældende regler om beskatning af dødsboer, vil medføre betydelige tekniske og administrative vanskeligheder. Efter kildeskatteloven skal der for det offentligt skiftede dødsbo (for afdøde, hvor boet skiftes privat) beregnes skat af de avancer, som konstateres ikke blot ved salg,

men også ved udlæg af boets aktiver. En lovfæstet henstandsordning bør næppe omfatte mere end de avancer, der konstateres i forbindelse med arveudlæg. Boets løbende indkomst samt avancer, der indvindes ved salg af aktiver, bør formentlig beskattes i forbindelse med skiftet. Tab, som konstateres ved salg eller udlæg af aktiver, må formentlig også søges udnyttet i forbindelse med bobeskatningen eller — hvor der skiftes privat — ved den afsluttende beskatning af afdøde.

De skatter, der vedrører udlagte aktiver, hvorpå der konstateres fortjeneste, må under en lovfæstet henstandsordning fordeles mellem arvingerne. Fordelingen kan tænkes gennemført på flere måder, men en del vil vel tale for at lade skatterne følge de konstaterede fortjenester. Det forhold, at løbende indkomst og avancer ved salg af aktiver må beskattes i boet, ligesom boet må udnytte fradragsretten for konstaterede tab, vil imidlertid gøre det vanskeligt at foretage denne fordeling. Hertil kommer, at fordelingen formentlig ofte må følges op af et refusionskrav mellem arvingerne indbyrdes. I denne forbindelse kan i øvrigt peges på, at kildeskattelovens beskatningsmæssige alternativ for længstlevende ægtefælle næppe vil kunne praktiseres uden regler om passivering og refusion ægtefællen og de øvrige arvinger imellem.

Da kildeskatteloven gennemfører en avancebeskatning i forbindelse med arveudlægget, erhverver arvingen i skattemæssig forstand aktivitet på udlægstidspunktet for det beløb (handelsværdien), der lægges til grund ved udlægget. Denne anskaffelsessum skal arvingen lægge til grund ikke blot ved senere afståelse af aktivitet, men tillige i forbindelse med skattemæssige afskrivninger og nedskrivninger på aktivitet. Dette må formentlig også gælde for afskrivningerne i den periode efter arveudlægget, som omfattes af den generelle henstandsordning. Henstandsordningen vil rumme en række problemer i tilfælde, hvor det senere viser sig, at der inden skatternes betaling sælges med tab. Spørgsmålet er, om man i sådanne tilfælde vil kunne fastholde, at skatterne fuldt ud skal betales. I mange tilfælde vil det sikkert blive gjort gældende, at tabet opstår, fordi udlægsværdien i sin tid blev ansat for højt, og at arveafgiftsberegningen og avancebeskat-